

Jak šlo evangelium na vandr

text: čtení + Sk 28,28

23.6.2013, závěr škol. roku

čtení: Sk 5,33-42

Uřčitě znáte pohádku Jak šlo vejce na vandr. Pokud si vzpomínám, vejce na vandr doprovodili kohout, vůl, rak a pár dalších. Není to zrovna geniální pohádka, ale docela zajímavá na ní je ta parta vandrovníků: vajíčko, které v sobě nese zárodek života, kohout, kterého nepřeslechnete, rak, co chodí pozpátku, vůl...

V Bibli se píše o tom, jak šlo na vandr evangelium a co s ním bylo dál. Evangelium nechodí samo, někdo ho musí přinést. Ti lidé, kteří s ním vyrazili do světa, byli trochu jako tamty pohádkové postavy: někdo přináší příslib života (ale zacházejte s tím opatrně, je to křehké jak vajíčko); někdo má spoustu řečí (určitě ho nepřeslechnete, když kokrhá do světa svá moudra, možná je i trochu agresivní, i když to myslí dobře); někdo, když na to přijde, zamíří vždycky kamsi dozadu jak rak a někdo, když mluví, zas přezvykuje pořád to samé dokola. A spousta dalších tam byla. Takhle různí byli lidé, kteří vyrazili s evangeliem do světa. A takhle různí jsou lidé, kteří tvoří církev, i dneska.

Ale měli bychom to vzít od začátku. Co je to vlastně evangelium? Evangelium je zpráva, která člověku zařídí radost. Takovou radost, která vydrží dlouho, vlastně pořád. Někdy člověk může být i docela smutný a stýská se mu nebo se bojí, ale ta radost je tu pořád a čeká, až smutek nebo strach zeslábnou, a zase pak člověka naplní. Je to radost ze života - přesněji řečeno z toho, že nás Bůh má rád.

Tak tohle je evangelium: že je nám Pán Bůh blízko. A že nám podává ruku k usmíření a odpuštění, když zas něco kazíme a když to místo radosti spíš bolí.

Stímhle tedy Ježíšovi učedníci (teď už jsou to vyslanci, tak se jim říká cizím slovem apoštolé) vyrazili na vandr: "Lidi nebojte se a vraťte se, Pán Bůh vám podává ruku k usmíření a k odpuštění!"

"A jak to víte?" ptali se jich lidé.

"Protože jsme to viděli na vlastní oči. Bůh poslal svého syna Ježíše, aby nás všechny smířil, a ten syn přišel o život, ale Bůh nás stejně smířil. Vlastně právě tímhle nás smířil. Každý spor a hádka a ublížení přece něco stojí (platíme za ně třeba bolestí nebo strachem nebo smutkem), tak to Bůh za nás všechno zaplatil."

Lidé je poslouchali, přemýšleli o tom a pak jim na to každý něco řekl.

První řekl třeba tohle: "To se mi nějak nezdá. Bůh je mocný a nevím, proč by měl kvůli lidem trpět, s takovými nesmysly jděte pryč!"

Druhý řekl třeba: "Že Boží syn kvůli nám trpěl a umřel, tomu věřím, ale že by ho Bůh vzkřísil, to je jen nějaká povídka, na to neskočím."

Třetí řekl třeba: "Něco tak krásného jsem potřeboval slyšet. A dokonce se na tuhle radost lidi nechávají křtít, aby patřili Kristovi? Tak co brání tomu, abych byl pokřtěn i já?"

Čtvrtý řekl třeba: "Kluci, nešlo by na tom něco vydělat? Pojd'te, budeme spolu vyprávět o Bohu a dělat nějaké zázraky a lidi za to budou platit a my pohádkově zbohatneme!"

Pátý řekl zas něco jiného a šestý taky - a apoštolé nestačili žasnout. Mysleli, jak to všichni rádi přijmou, že je Pán Bůh blízko a že nás má rád, a vidíte: každý to přijal nějak jinak a řekl na to něco jiného.

Ale už jsme viděli, že i ti apoštolé byli každý jiný: někdo lidem nesl příslib života, ale takový křehký jako vajíčko, jiného bylo slyšet skoro pořád, jak kokrhá do světa svá moudra, další pořád jen zpátky jak rak a ještě jiný přezvykoval stejné řeči pořád dokola. Asi jako my.

Dokonce se mezi sebou apoštolé i pohádali, jak to s tou vírou přesně je a co mají lidem říkat a kdo z nich to dělá líp... To není nic divného, že se někdy pohádali, to se stává, že se lidi neshodnou: důležité je, aby našli zase společně cestu k Božímu odpuštění a radosti.

Evangeliium o Boží blízkosti nebylo každému po chuti, to už jsme viděli. Však se kvůli tomu apoštolé několikrát dostali před soud jako obžalovaní. Přitom se ničím zlým neprovinili: jen dosvědčovali, že je nám Pán Bůh blízko a že nám nabízí smíření. A že to zaplatil.

A taky říkali, že právě tady to (to, že je nám Bůh blízko a že nám přinesl smíření) je mnohem lepší a vzácnější než kupa peněz a taky je to mnohem silnější než strach a smutek a nenávist. To, že nám je Pán Bůh nablízku a že nás má rád, to platí dokonce i když člověk umře. Jako umřel Pán Ježíš a Bůh mu je pořád blízko a má ho rád.

Tak tohle apoštolé říkali a někteří lidi se na ně za to zlobili a dokonce jim chtěli ublížit a nějak se jich zbavit. Ale pak se našel jeden statečný a moudrý muž a ten řekl: “Víte co? Nejlepší bude, když nějaký čas počkáme. Jestli si to ti apoštolé všechno jenom vymysleli, tak to nebude dlouho trvat a lidi od nich půjdou pryč. Jako od lhářů. Ale jestli je to, co říkají, opravdu od Boha, tak bychom proti tomu neměli být. Jestli je to od Boha, tak to určitě vydrží!”

Takhle to řekl a ostatní mu dali zapravdu a dobře udělali: vždyť evangelium opravdu nezaniklo a vandruje po světě dodnes. První apoštolé už dávno umřeli (ale Pán Bůh je jim nablízku a má je rád pořád) a tak je to teď na nás, aby se evangelium dostalo mezi lidi.

Já to pro jistotu připomenu: Evangelium je zpráva, která člověku zařídí radost. Takovou radost, která vydrží pořád. Takovou radost, že byste ji neměnili ani za kupu peněz ani za nic jiného. Takovou radost, jako když vás má někdo rád a vy se na něj můžete spolehnout. A věřte, že jsou v životě chvíle, kdy to člověk ukrutně potřebuje, aby se mohl spolehnout na někoho, kdo ho má rád. A přesně to Pán Bůh nabízí a ještě nás to učí, ať se my lidi máme rádi navzájem.

“Něco tak krásného jsem potřeboval slyšet. A dokonce se na tuhle radost lidi nechávají křtít, aby patřili Kristovi? Tak co brání tomu, abych byl pokřtěn i já?” To řekl jeden člověk, pamatujete? On by to však neřekl, kdyby se o Boží lásce a o Ježíšovi od nikoho nedověděl. Tak a to je teď náš úkol: věnovat v životě víc času a energie tomu, co je od Boha (protože to vydrží, i kdyby na dveře klepala třeba smrt), a trochu míň obětovat na to, co z Boha není. A říkat to lidem. Od Boha je třeba láska. Nebo věrnost pravdě. A hlavně důvěra, že nás Pán Bůh zachraňuje a má nás rád. Tak ať to i vám zařídí hlubokou životní radost!